

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Na Výsledku I 1523/3, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí
a zemědělství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

za účasti osob
zúčastněných na řízení: **I. obec Řehlovice**, IČO 00266981
sídlem Řehlovice 1, 403 13 Řehlovice

II. Ředitelství silnic a dálnic České republiky, IČO: 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha
zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. KUUK/093553/2023,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 26. 6. 2023, č. j. KUUK/093553/2023, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. KUUK/093553/2023, kterým bylo řízení ve věci zastaveno a bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 3. 2017, č. j. MM/OŽP/VHO/86534/2016/ReK/L-40, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl Ředitelství silnic a dálnic České republiky povolen převod povrchových vod z tělesa dálnice D8 v úseku km 59,210-64,425 přes dešťové retenční a sedimentační nádrže do Žimského a Radejčinského potoka.
2. Současně navrhl žalobce zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce poukázal na skutečnost, že předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 9 As 23/2021-38. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že se necítí být vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že vypouštění vod z retenčních nádrží nenaplnuje definici nakládání s vodami v § 2 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, (dále jen „vodní zákon“). Žalobce trval na tom, že retenční a sedimentační nádrže, které byly předmětem posuzování v rámci předmětného řízení, nepochybně ovlivňují množství, průtok i výskyt vod, neboť za tím účelem jsou budovány. Tuto skutečnost dle žalobce v průběhu správního řízení nikdo nerozporoval a žalovaný se ani nepokusil zdůvodnit své závěry a vysvětlit, co je smyslem existence retenční a sedimentační nádrže, když ne právě ovlivnění množství, průtoku a výskytu vody.
4. Chybný je dle žalobce i závěr žalovaného obsažený v žalobou napadeném rozhodnutí, že v předmětném případě se nejedná o vody odpadní. Žalobce sice připustil, že podle § 38 odst. 4 vodního zákona nejsou odpadními vodami srážkové vody z pozemních komunikací, pokud je znečištění těchto vod závadnými látkami řešeno technickými opatřeními podle vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, (dále jen „vyhláška č. 104/1997 Sb.“), ovšem platné znění této vyhlášky žádné ustanovení o takových technických opatřeních neobsahuje.
5. Dále pak žalobce ve své žalobě poukazoval na právní úpravu ochrany povrchových vod v kontextu právních předpisů Evropské unie, na neuspokojivý stav vodního toku Bílina, do kterého mají být srážkové vody z dálnice odvedeny, a na nebezpečí znečištění povrchového toku v souvislosti se zimní údržbou komunikace.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. Žalovaný ve svém vyjádření popírá, že by jeho názor na problematiku převádění srážkových vod byl účelový. Trval na tom, že postupoval v rámci sjednocení dosavadní správní praxe, kdy část vodoprávních úřadů (a stavebníků) reflektovala již řadu let trvající posun v právním náhledu na problematiku usměrňování odtoku srážkových vod v tom smyslu, že se nejedná o činnost podmíněnou povolením k nakládání s vodami, zatímco část správní praxe setrvala na starším přístupu, kdy se usměrňování považovalo za nakládání s vodami vyžadující povolení. Žalovaný tak svůj předchozí postup v řízení o žádosti, kdy povolení k nakládání potvrdil, vyhodnotil jako nesprávný, neodpovídající vývoji správní praxe. V tomto směru odkázal na komentář k vodnímu zákonu Vodní zákon III. vydání, Sondy s. r. o., Praha 2015, autorů Zdeňka Horáčka, Miroslava Krále, Zdeňka Strnada a Veroniky Vytejkové. Postup žalovaného byl zcela v souladu s uvedeným komentářem k vodnímu zákonu. Žalovaný doplnil, že povinnost udržování vodního díla v takovém stavu, aby nadále sloužilo účelu, ke kterému bylo vybudováno, je dána § 59 odst. 1 písm. a) a b) vodního zákona.
7. Dále žalovaný uvedl, že z listu opatření CZE31003001, který je součástí platného Plánu dílčího povodí Ohře, dolního Labe a ostatních přítoků Labe 2021-2027, nelze činit závěry o tom, že vzhledem ke znečištění srážkových vod z pozemních komunikací je dána pravomoc vodoprávního úřadu povolovat jejich převod do vod povrchových. Srážkové vody jsou ze zpevněných povrchů často odváděny prostřednictvím srážkové kanalizace. Její provozovatel nemá žádný vliv na množství ani kvalitu těchto vod, která je dle žalobce proměnlivá a závisí na momentálním stavu znečištění ovzduší a povětrnostních podmínkách včetně doby deště a jeho intenzity. Žalovaný zdůraznil, že provozovatel dešťové kanalizace nevyužívá vlastnosti srážkových vod ani neovlivňuje jejich množství, průtok a kvalitu. Aby nedocházelo k ovlivnění průtoku v recipientu, je na kanalizaci umístěna retenční a usazovací nádrž, která je řešena tak, aby průtok v korytě nebyl negativně ovlivněn při přívalových deštích a nedocházelo k vymílání koryta. Parametry retenční nádrže jsou projednány ve stavebním řízení na základě vyjádření správce toku. Retenční a usazovací nádrže na srážkové vody jsou součástí dešťové kanalizace, která je sice vodním dílem, ale nevyžaduje povolení k nakládání. Žalovaný trval na tom, že vodoprávní úřad nemůže účelově užívat pravomoc k povolení nakládání s povrchovými vodami ve vztahu ke srážkovým vodám podle hlediska znečištění povrchu, na který srážkové vody dopadají a po nichž protékají. Takový prostor pro uvážení mu vodní zákon neposkytuje. Základním přístupem k ochraně jakosti vod včetně vod srážkových je regulace zdrojů jejich znečištění, typicky ochrana před závadnými látkami dle § 39 vodního zákona.
8. Žalovaný poukázal na skutečnost, že dle § 38 odst. 4 vodního zákona odpadními vodami nejsou srážkové vody z pozemních komunikací, pokud je znečištění těchto vod závadnými látkami řešeno technickými opatřeními podle vyhlášky č. 104/1997 Sb. Technickými opatřeními se v tomto případě rozumí splnění veškerých požadavků zakotvených vyhláškou č. 104/1997 Sb. Nelze tedy dle žalovaného souhlasit s právním názorem žalobce, že vzhledem k absenci specifických opatření v citované vyhlášce se jedná o vody odpadní.
9. Žalovaný dále uvedl, že pokud by soustředěný odtok dešťovými kanalizacemi do vod povrchových byl považován za nakládání s vodami, museli by všichni jejich provozovatelé získat rozhodnutí, které by jim odvod srážkových vod povolovalo. Povolení k nakládání s vodami by museli mít všichni provozovatelé komunikací ve městech, obcích a majitelé všech zpevněných ploch opatřených dešťovými kanalizacemi, a před vydáním tohoto povolení by musela být řešena výjimka dle § 23a vodního zákona. Takovou situaci považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalovaný za absurdní, neboť srážky jsou znečištěny ještě dříve, než na zemský povrch dopadnou, protože svým průchodem atmosférou do sebe v různé míře absorbují závadné látky jak přírodního, tak i antropogenního původu.

10. Ve vztahu ke znečištění povrchových vod v důsledku solení dálnice při zimní údržbě žalovaný uvedl, že údržba komunikací v zimním období je prováděna dle plánu zimní údržby a postup je určen vyhláškou č. 104/1997 Sb. Zdůraznil, že předmětný úsek dálnice neprochází oblastí se zvýšenou ochranou vodních zdrojů a že srážkové vody jsou odváděny kanalizací. Nehrozí tedy, že by došlo ke zvýšení salinity podzemních vod. Salinita povrchového toku se zvýší pouze nárazově při provádění solení, ale s ohledem na skutečnost, že soli se rozpustí ve vodě a odečou, nedojde k jejich usazování a významnému navýšení průměrných ročních koncentrací rozpustných solí v toku. Žalovaný trval na tom, že odvádění srážkových vod s obsahem soli a dalších látek používaných při údržbě komunikace nepovede k destrukci bioty v toku, neboť dle listu hodnocení vodního útvaru, který je součástí Národního plánu povodí Labe a Dílčího plánu povodí dolního Labe a Ohře včetně přítoků ve třech plánovacích obdobích 2009-2015, 2015-2021 a 2021-2027, nic takového nenastalo. Biologické složky se ze stavu nevyhovujícího pro první plánovací období dostaly do stavu středního v plánovacím období druhém i třetím. Ve třetím plánovacím období nejsou překročeny limity pro těžké kovy ani pro RAS.
11. Závěrem žalovaný zdůraznil, že odváděné vody nejsou vodami odpadními a technická opatření na kanalizaci nejsou určena k čištění srážkových vod, ale pouze jako havarijní pojistka pro případ havárie s únikem ropných produktů do kanalizace. Vodoprávnímu úřadu tedy nepřísluší zkoumat jejich účinnost, která se nedá ani stanovit, neboť při haváriích se do nich může dostat rozličné množství ropných látek a účinnost jejich odstranění je pokaždé jiná. Vzhledem k tomu, že dešťová kanalizace byla povolena zároveň s výstavbou dálnice, neboť je součástí jejího tělesa, nemůže spis obsahovat podrobnosti o jejich konstrukčním řešení, protože tato otázka byla projednávána ve stavebním řízení.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I.

12. Osoba zúčastněná na řízení I. se k věci nijak nevyjádřila.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení II.

13. Osoba zúčastněná na řízení II. trvala na tom, že v daném případě se nejedná o nakládání s vodami ve smyslu § 2 odst. 9 vodního zákona. Za nakládání s vodami dle jejího názoru nelze považovat svádění dešťové vody z pozemní komunikace, neboť při tom nedochází k užívání vod ani tyto vody neslouží k dalšímu využití. Svádění srážkových vod nemá ani žádný vliv na jejich jakost.
14. Dále osoba zúčastněná na řízení II. trvala s odkazem na § 38 odst. 4 vodního zákona na tom, že srážkové vody odváděné z tělesa dálnice nejsou vodami odpadními. Poukázala rovněž na skutečnost, že v daném případě nedochází k přímému splachu srážkových vod do povrchového toku, ale jsou využity prvky pro ochranu vodního toku (retenční a sedimentační nádrže).
15. Dále osoba zúčastněná na řízení II. konstatovala, že z § 21 vyhlášky č. 104/1997 Sb., vyplývá, že podmínka dodržení technických opatření zmiňovaných v § 38 odst. 4 vodního zákona je splněna, pokud je příslušná komunikace provedena v souladu s příslušnými normami ČSN. Použité sedimentační a retenční nádrže jsou dle osoby zúčastněné na řízení II. typizovanými

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zařízeními, které splňují příslušné ČSN technické normy a jsou vystavěny a použity v souladu s vyhláškou. Jako taková se daná opatření považují za naplnění příslušných technických opatření. Proto dle jejího názoru není možné považovat srážkové vody odváděné z tělesa dálnice za vody odpadní. V důsledku toho pak ani nedochází v daném případě k nakládání s vodami.

16. Ve vztahu k zimní údržbě osoba zúčastněná na řízení II. trvala na tom, že je prováděna v souladu s právními předpisy.
17. Dle osoby zúčastněné na řízení II. se podaná žaloba neopírá o žádné relevantní podklady a nebyly předloženy žádné důkazy na podporu tvrzení žalobce.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci, s výjimkou nepřezkoumatelnosti, o které bude pojednáno níže, nebyly zjištěny.
20. Z obsahu správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení II. žádostí ze dne 28. 12. 2016 požádala o povolení k nakládání s povrchovými nebo pozemními vodami spočívajícím v usměrňování odtoku povrchových vod z dálnice D8 v působnosti SSÚD 12 Řehlovice přes dešťové sedimentační nádrže DYWIDAG (kde dochází k případnému primárnímu zachycení ropných látek) a retenční nádrže (kde dochází k sedimentaci látek a případné akumulaci vod) do vod povrchových. Prvostupňovým rozhodnutím bylo uděleno povolení k nakládání s povrchovými vodami, a to k jinému nakládání – k převodům vody. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. 2063/ZPZ/2017/ODV-487, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Toto druhostupňové rozhodnutí žalovaného bylo žalobcem napadeno správní žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 15 A 191/2017-63, zamítl. Žalobce podal proti tomuto rozsudku včasnou kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 3. 2023, č. j. 9 As 23/2021-38, zrušil výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem i rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017.
21. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány nedostály své povinnosti dostatečně zjistit, zda odvodem vody z dálnice přes sedimentační a retenční nádrž nedojde ke zhoršení stavu vodních útvarů, do kterých bude přecházená voda následně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vypuštěna. Prvostupňový orgán totiž vyšel z nedostatečně odůvodněného stanoviska a úvahy žalovaného jsou pouze obecného rázu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr správních orgánů o tom, že tímto postupem nedojde ke zhoršení stavu ani ke znemožnění dosažení dobrého stavu dotčených potoků, je tak předčasný. Žalovanému Nejvyšší správní soud uložil, aby se v dalším řízení zaměřil na učinění přezkoumatelných a podložených zjištění ve světle nastíněné právní úpravy a judikatury tak, aby bylo zřejmé, že v případě povolení nakládání s vodami skutečně nedojde ke zhoršení stavu nebo zamezení dosažení zlepšení dotčených vodních toků.

22. Následně žalovaný zaslal účastníkům sdělení, že zamýšlí v odvolacím řízení žádost o povolení k nakládání s vodami zamítnout jako nedůvodnou, neboť odvádění srážkových vod z povrchu dálnice dle jeho názoru nenaplnuje definici nakládání s vodami. Současně dal žalovaný možnost účastníkům se k tomuto jeho uvažovanému postupu vyjádřit. Žádný z účastníků řízení na sdělení nereagoval.
23. Po uplynutí lhůty pro vyjádření účastníků žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil.
24. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě výslovně namítal, že žalovaný neodůvodnil, proč situaci, kdy je voda sváděna do retenční a sedimentační nádrže nepovažuje za nakládání s vodami. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
25. Pro posouzení věci je rozhodné, zda žadatel svou činností bude naplňovat definici nakládání s vodami obsaženou v § 2 odst. 9 vodního zákona. Zejména s ohledem na charakter kanalizační soustavy obsahující retenční a sedimentační nádrž je zásadní posouzení skutečnosti, zda při odvodu srážkových vod bude docházet k ovlivňování průtoku vod a jejich jakosti. Současně je důležité s ohledem na skutečnost, že dle § 2 odst. 9 vodního zákona je nakládáním s vodami i vypouštění odpadních vod do povrchových vod, posouzení otázky, zda srážkové vody z dálnice D8 je nutno považovat za vody odpadní či nikoliv. V § 38 odst. 4 je totiž uvedeno, že odpadními vodami nejsou srážkové vody z pozemních komunikací, pokud je znečištění těchto vod závadnými látkami řešeno technickými opatřeními podle vyhlášky č. 104/1997 Sb. Je proto nutné zjistit, jakými opatřeními je řešeno znečištění srážkových vod odváděných z dálnice D8 a postavit na jisto, zda tato opatření naplňují požadavky vyhlášky č. 104/1997 Sb.
26. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „...došel k závěru, že odvádění srážkových vod z D8 dešťovou kanalizací opatřenou usazovací a retenční nádrží do vod povrchových nenaplnuje definici nakládání s vodami, která je uvedena v § 2 odst. 9 vodního zákona, neboť odváděné vody nejsou dle § 38 odst. 4 vodního zákona vodami odpadními a nejde o činnosti, při níž jsou vody využívány, nebo která může ovlivňovat jejich množství, průtok, výskyt nebo jakost. Provozovatel dálnice nemůže ovlivnit jakost srážkových vod dopadajících na

povrch dálnice a odváděných do vod povrchových, neboť ta závisí na stavu znečištění ovzduší, které je místně i časově proměnné a nemůže ovlivnit ani jejich množství. Vody akumulované v retenční nádrži nijak nevyužívá. Vzhledem k tomu, že odvádění srážkových vod z povrchu D8 nenaplní definici nakládání s vodami, nelze ve věci vést řízení o povolení k nakládání s vodami dle § 8 vodního zákona a vodoprávní úřady nemohou ve věci vydat rozhodnutí, neboť tímto úkonem by porušily ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, který říká, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena.“

27. Výše uvedené závěry soud v daném případě považuje za zcela nedostatečné. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, na základě jaké právní argumentace a na základě jakého skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že odváděné srážkové vody z dálnice D8 nejsou vodami odpadními. V žalobou napadeném rozhodnutí není uvedeno, zda žalovaný zjišťoval, jakými technickými opatřeními je řešeno znečištění srážkových vod a zda technická opatření, kterými je řešeno znečištění dešťových vod odváděných z dálnice, odpovídají požadavkům vyhlášky č. 104/1997 Sb. (odkaz na závěry obsažené v předchozím rozhodnutí žalovaného zrušeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu obsažený v rekapitulaci dosavadního správního řízení v žalobou napadeném rozhodnutí považuje soud v tomto směru za zcela nedostatečný). V žalobou napadeném rozhodnutí rovněž není řešeno, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru, že svádění srážkových vod do retenční a sedimentační nádrže, kde srážkové vody budou hromaděny a má tam dojít k zachycení případného znečištění ropnými či jinými znečišťujícími látkami, není nakládáním s vodami, které může ovlivňovat jejich průtok nebo jakost. Tento nedostatek důvodů žalobou napadeného rozhodnutí je dle soudu o to více alarmující, že v rámci daného řízení v předchozím rozhodnutí žalovaný věc meritorně posuzoval, přičemž bez dalšího vycházel z toho, že se v daném případě o nakládání s vodami jedná a prvostupňové rozhodnutí, které povolovalo nakládání s vodami, potvrdil. V této nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spatřuje soud vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že řádné odůvodnění musí obsahovat samotné správní rozhodnutí ve věci a není možné je nahrazovat vyjádřením k případně podané žalobě v rámci správního soudnictví.
29. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásadní otázce, zda vůbec mělo být ve věci správními orgány meritorně rozhodováno, se soud nezabýval dalšími námitkami žalobce a neprováděl jím navrhané dokazování.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Předmětná nepřezkoumatelnost je vadou, která zatěžuje výhradně žalobou napadené rozhodnutí a je ji možno odstranit v rámci odvolacího řízení. Proto soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Soud zároveň rozhodl dle § 78 odst. 4 o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, kdy žalovaný bude vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Ve výroku II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze

zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, (dále jen „advokátní tarif“)[převzetí a příprava zastoupení - písm. a); podání žaloby - písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].

32. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. listopadu 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.